

นิพนธ์ต้นฉบับ

การประเมินผลความสูญเสียของลูกจ้างที่พิการนิ้วมือ มือหรือแขนต่อค่าทดแทนของ
การประกอบอาชีพเกรียง กิจบำรุงรัตน์⁽¹⁾

วันที่ได้รับต้นฉบับ: 27 มีนาคม 2562

วันที่ตอบรับการตีพิมพ์: 30 ตุลาคม 2562

(1) คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัย
ราชภัฏธนบุรี
(email: Kriengstat@yahoo.com)

บทคัดย่อ

การวิจัยการประเมินผลความสูญเสียของลูกจ้างที่พิการนิ้วมือ มือหรือแขน ต่อค่าทดแทนของการประกอบอาชีพมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ลักษณะชีวิตความเป็นอยู่ สถานะสุขภาพทางกาย จิตใจ เศรษฐกิจและสังคมของลูกจ้างที่พิการนิ้วมือ มือหรือแขน จากการประกอบอาชีพภายหลังได้รับการจ่ายค่าทดแทน 2) เพื่อหาตัวแบบและตัวแปรที่มีผลต่อการได้รับการจ่ายค่าทดแทนตามประเภทการสูญเสียอวัยวะของลูกจ้าง รายได้ของอัตราค่าจ้างลูกจ้างก่อนที่จะประสบอุบัติเหตุ รายได้ของอัตราค่าจ้างลูกจ้างหลังจากที่ได้รับการฟื้นฟู และรายได้ของความแตกต่างระหว่างอัตราค่าจ้างของคนปกติและคนสูญเสียสมรรถภาพของร่างกายจากการประกอบอาชีพ กลุ่มตัวอย่างแบ่งได้ 6 กลุ่มได้แก่กลุ่มลูกจ้างที่ประสบอันตรายจนสูญเสียอวัยวะ 1) นิ้วมือ 2) ง่ามนิ้วมือ 3) มือ 4) ข้อมือ 5) แขนเหนือศอกและ 6) แขนใต้ศอก ในจังหวัดระยอง ปทุมธานี สมุทรปราการ สมุทรสาคร และกรุงเทพฯ จำนวน 300 คน วิธีการศึกษาเป็นการประเมินความสูญเสียทางเศรษฐกิจและสังคมของลูกจ้างที่พิการต่อค่าทดแทนการสูญเสียจากการประกอบอาชีพ ด้วยการใช้ตัวแบบถดถอยพหุคูณ (Multiple Linear Regression Model) ผลการวิจัยพบว่า 1) ลูกจ้างส่วนใหญ่มีสถานะสุขภาพทางกาย จิต ปัญญาและสังคมค่อนข้างปกติ ดูแลช่วยเหลือตัวเองได้ ยกเว้นแต่ในช่วงเวลาหลังจากประสบอันตรายในตอนแรกจำเป็นต้องมีผู้ดูแลเพราะยังไม่คุ้นเคยต่อการช่วยเหลือตัวเองซึ่งยังต้องอาศัยเวลาในการปรับตัวลูกจ้างมีความเห็นว่าตนเองมีสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมแย่ลงกว่าเดิม เพราะมีข้อจำกัดในการทำงานที่ใช้นิ้วมือหรือมือไม่ถนัดเหมือนเดิม ทำให้สูญเสียโอกาสในการทำงานที่จะหารายได้ให้มากขึ้นหรือได้รับความก้าวหน้าในการทำงาน ซึ่งนับว่าเป็นความสูญเสียทางเศรษฐกิจและยังมีความรู้สึกลัวตนเองมีปมด้อยและอายุ 2) ตัวแบบและตัวแปรที่มีผลต่อการได้รับการจ่ายค่าทดแทนได้แก่ 2.1) ตัวแบบการได้รับการจ่ายค่าทดแทนตามประเภทการสูญเสียอวัยวะของลูกจ้าง มีความสัมพันธ์กับอวัยวะที่ได้รับการสูญเสียของลูกจ้าง และอายุ 2.2) ตัวแบบรายได้ของอัตราค่าจ้างของลูกจ้างก่อนประสบอุบัติเหตุมีความสัมพันธ์กับ เพศ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน และอายุ 2.3) ตัวแบบรายได้ของอัตราค่าจ้างของลูกจ้างหลังจากที่รับการฟื้นฟูมีความสัมพันธ์กับ เพศ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน อายุและอาชีพก่อนประสบอุบัติเหตุ 2.4) ตัวแบบรายได้ของความแตกต่างระหว่างอัตราค่าจ้างของลูกจ้างปกติและลูกจ้างที่สูญเสียสมรรถภาพของร่างกายมีความสัมพันธ์กับระดับการศึกษา และอาชีพก่อนประสบอุบัติเหตุ

คำสำคัญ: การประเมินผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจและสังคม, ค่าทดแทนจากการสูญเสีย, รายได้ของอัตราค่าจ้างของลูกจ้างก่อนประสบอุบัติเหตุ, รายได้ของอัตราค่าจ้างของลูกจ้างหลังจากที่รับการฟื้นฟู

Original Article

Assessment of Loss Disabled Work-related Finger, Hand or Arm Disability:
On Compensation for Occupational Injuries*Krieng Kitbumrungrat⁽¹⁾*

Received Date: March 27, 2019

Accepted Date: October 30, 2019

(1) Faculty of Science, Dhonburi Rajabat
University
(email: Kriengstat@yahoo.com)

Abstract

The purpose of this research on the evaluation of loss disabled work-related finger, hand or arm disability on compensation for occupational injuries aimed to study: 1) lifestyle characteristics of the workers who had occupational loss finger, hand and arm after receiving compensation; 2) variables that affect the compensation base on the worker's organ, the income of workers before the accident, the income of workers after rehabilitation or receiving compensation and the income of workers and injured work related workers. The samples consisted of 6 groups in area Rayong, Puthumthani, Samutpakran Samutsakon and Bangkok involving 300 workers. Multiple Linear Regression Model was applied for examining occupational loss.

We found that 1) Most workers had somewhat normal physical, mental, spiritual and social health status. They were able to help themselves without the attendants' assistance apart from the time after the accidents when the workers had just lost their finger or hand. They were not able to familiarize to their self-assistance which they needed time for adaptation. Followed this, the workers agreed that they had worse socio-economic status because of their work limitation of using finger or hand not as usual. These workers had lost their promising work opportunity for earning more income or work promotion which was their socio-economic loss. Moreover, the workers had accepted that they had inferiority complex and shyness of their imperfect body among their colleagues which were undetermined social loss. 2) Variables that affect the compensation base on the worker's organ. We found that 2.1) the compensation paid to the worker was in accordance to the type of organ lost and the worker's age, 2.2) the income model of the workers before the accident was associated with the worker's gender, education level, age, and work experience, 2.3) the income model of the workers after rehabilitation was associated with the worker's gender, education level, age, and work experience before the accident and 2.4) the income model difference between the wages of regular and degraded workers was associated with the education level and occupation of the former employee. So receiving compensation is not fit loss work-related finger, hand or arm disability.

Keywords: *Evaluation of Socio-Economic Impact, Occupational Loss; The Income Model of the Workers before the Accident, The Income Model of the Workers after Rehabilitation*

บทนำ

การประเมินความสูญเสียทางเศรษฐกิจและสังคมของลูกจ้างที่สูญเสียสมรรถภาพของนิ้วมือ มือ และ แขนจากประกอบอาชีพ ภายหลังจากการได้รับการจ่ายค่าทดแทนพบว่าลูกจ้างส่วนใหญ่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ดีโดยไม่ต้องมีผู้ดูแล โดยอาศัยอยู่กับครอบครัว ยังคงทำงานที่เดิมต่อไปแต่ลักษณะการทำงานแตกต่างไปจากเดิม นอกจากนี้ยังมีกำลังใจที่ดีสามารถปรับตัวเข้ากับเพื่อนร่วมงานได้ ลูกจ้างส่วนใหญ่เป็นคนต่างจังหวัด จึงพักอาศัยในบ้านเช่า/ห้องเช่ากับสามี/ภรรยา มีคนที่ต้องเลี้ยงดู/ดูแลรับผิดชอบซึ่งมักเป็นบิดา/มารดา สามารถปรับตัวเข้ากับครอบครัวได้ปัญหา/อุปสรรคของลูกจ้างในการดำรงชีวิตในปัจจุบันนั้น ส่วนใหญ่ทำงานไม่สะดวก/ทำได้ไม่เต็มที่ ลูกจ้างส่วนใหญ่มีสถานะสุขภาพทางกาย จิต ปัญญาและสังคมค่อนข้างปกติ ดูแลช่วยเหลือตัวเองได้ยกเว้นแต่ในช่วงเวลาหลังจากประสบอันตรายในตอนแรกจำเป็นต้องมีผู้ดูแลเพราะยังไม่คุ้นเคยต่อการช่วยเหลือตัวเองซึ่งยังต้องอาศัยเวลาในการปรับตัวแต่ลูกจ้างมีความเห็นว่าตนเองมีสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมแย่ลงกว่าเดิม เพราะมีข้อจำกัดในการทำงานที่ใช้นิ้วมือหรือมือไม่ถนัดเหมือนเดิม ทำให้สูญเสียโอกาสในการทำงานที่จะหารายได้ให้มากขึ้นหรือได้รับความก้าวหน้าในการทำงาน ซึ่งนับว่าเป็นความสูญเสียทางเศรษฐกิจและยังมีความรู้สึกที่ตนเองมีปมด้อยและอายุเพื่อนซึ่งนับว่าเป็นความสูญเสียทางสังคมที่ประเมินค่าไม่ได้จะเห็นว่าการที่ลูกจ้างประสบอันตรายจนสูญเสียนิ้วมือ มือ และแขนนั้น ทำให้ต้องมีการสูญเสียค่าใช้จ่ายที่คิดเป็นมูลค่าได้ทั้งในส่วนของกองทุนเงินทดแทน นายจ้าง และการสูญเสียที่คิดเป็นมูลค่าไม่ได้โดยเฉพาะทางสังคม (เกรียง กิจบำรุงรัตน์, 2560)

ตามพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. 2537 มาตรา 26 ได้กำหนดให้มีจัดตั้งกองทุนเงินทดแทนสำนักงานประกันสังคม เพื่อจ่ายเงินทดแทนแก่ลูกจ้าง แทนนายจ้าง ซึ่งมีหน้าที่ต้องจ่ายเงินสมทบตามมาตรา 44 และเป็นค่าใช้จ่ายตามมาตรา 43 เมื่อลูกจ้างประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยหรือสูญหายให้นายจ้างจ่ายค่าทดแทนเป็นรายเดือนให้แก่ลูกจ้างหรือผู้มีสิทธิตามมาตรา 20 แล้วแต่กรณี ตามที่กำหนดไว้ตามมาตรา 18 เงินทดแทนตามพระราชบัญญัตินี้ หมายถึง เงินที่จ่ายเป็นค่าทดแทน ค่ารักษาพยาบาล ค่าฟื้นฟูสมรรถภาพในการ

ทำงาน และค่าทำศพ กฎกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม ได้กำหนดอัตราค่ารักษาพยาบาล เมื่อลูกจ้างประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยให้นายจ้างจ่ายค่ารักษาพยาบาล พ.ศ. 2551 มีผลบังคับใช้แล้วตั้งแต่ 13 พฤษภาคม 2551 โดยเพิ่มวงเงินค่ารักษาพยาบาลที่ลูกจ้างประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยจากการทำงานที่ได้รับจากกองทุนเงินทดแทน (อนันตญา เนียมคาลัย, 2552) สถิติของกองทุนเงินทดแทนพบว่าลูกจ้างยังคงประสบอันตรายจากการเสียชีวิตและทุพพลภาพค่อนข้างสูง มีลูกจ้างที่สูญเสียอวัยวะต้องหยุดงาน นิ้วมือเป็นอวัยวะที่ได้รับอันตรายจากการทำงานสูงสุดใน 5 ลำดับแรก รองลงมา คือ ตา มือ ง่ามนิ้วมือ ตามลำดับ สาเหตุที่ทำให้ลูกจ้างประสบอันตรายมักเกิดจากการถูกวัตถุ หรือสิ่งของตัด บาด ทิ่มแทง กระแทก ชนวัตถุหรือสิ่งของ หรือสารเคมีกระเด็นเข้าตา (ปิยนุช รัตกุล, 2548)

การที่ลูกจ้างประสบอันตรายพิการจนสูญเสียนิ้วมือ มือหรือแขนจากการประกอบอาชีพนั้น จะส่งผลกระทบต่อตามมาทั้งในด้านร่างกาย จิตใจและสังคม ผลกระทบด้านร่างกายที่เห็นได้ชัดเจนที่สุดคือไม่สามารถใช้นิ้วมือ มือหรือแขนได้เหมือนคนปกติ ส่งผลกระทบต่อภารกิจวัตรประจำวันความสามารถในการทำกิจกรรมต่างๆ ลดลง และต้องพึ่งพาผู้อื่นมากขึ้น ผลกระทบทางจิตใจ ได้แก่ ความรู้สึกผิดหวังทั้งต่อตนเอง และต่อสภาพลักษณะ ทำให้ลูกจ้างที่สูญเสียนิ้วมือ มือหรือแขนนั้นเสียความมั่นใจในตนเอง เกิดความรู้สึกว่าด้อยคุณค่าในตนเอง ลดลง เปรียบเทียบตนเองกับผู้อื่น รู้สึกอับอาย ลูกจ้างที่ประสบอันตรายจนสูญเสียนิ้วมือ มือหรือแขนนั้น ต้องพยายามปรับตัวกับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น (ศรีศักดิ์ สุนทรไชย, & รัฐวิชัย จิวสวัสดิ์, 2550)

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. ลักษณะชีวิตความเป็นอยู่ สถานะสุขภาพทางกาย จิตใจ และสังคมของลูกจ้างที่พิการจากการประกอบอาชีพภายหลังจากได้รับการจ่ายค่าทดแทน
2. เพื่อหาตัวแบบและตัวแปรที่มีผลต่อการได้รับการจ่ายค่าทดแทนตามประเภทการสูญเสียอวัยวะของลูกจ้าง รายได้ของอัตราค่าจ้างลูกจ้างก่อนที่จะประสบอุบัติเหตุ รายได้ของอัตราค่าจ้างลูกจ้างหลังจากที่ได้รับการฟื้นฟูหรือได้รับค่าทดแทน รายได้ของความแตกต่างระหว่างอัตราค่าจ้างของคนปกติและคนสูญเสียสมรรถภาพ

ของร่างกายจากการประกอบอาชีพ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเพื่อการสำรวจ (Exploratory Study) เพื่อศึกษาพฤติกรรมของลูกจ้างที่พิการต่อค่าทดแทนของการประกอบอาชีพ เพื่อศึกษาสาเหตุของการประสบอันตรายจากเครื่องจักรและการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล และเพื่อศึกษาสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีผลกระทบต่อลูกจ้าง

● ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ลูกจ้างที่ประสบอันตรายพิการจนสูญเสียอวัยวะ ได้แก่ นิ้วมือ มือ หรือแขนจากการประกอบอาชีพ ในจังหวัดระยอง ปทุมธานี สมุทรปราการ สมุทรสาคร และกรุงเทพฯ เนื่องจากเป็นจังหวัดที่มีการเกิดการประสบอันตรายของลูกจ้างพิการจนสูญเสียนิ้วมือหรือมือมากที่สุด จากข้อมูลประจำปี 2559 โดยการวิเคราะห์จากข้อมูลของลูกจ้างปกติและลูกจ้างที่ต่อมาพิการจนสูญเสียอวัยวะ ได้แก่ นิ้วมือ มือ หรือแขนจากการประกอบอาชีพ ซึ่งจำนวนประชากรในแต่ละกลุ่มนั้นมีจำนวนมาก จึงใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ในการเก็บข้อมูลจำนวน 300 คน

2. ผู้ประกอบการของลูกจ้างที่ประสบอันตรายพิการจนสูญเสียนิ้วมือ มือ หรือแขนจากการประกอบอาชีพ โดยกลุ่มตัวอย่างคือลูกจ้างจากสำนักงานประกันสังคม จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 130 คน สำนักงานประกันสังคม จังหวัดสมุทรสาคร จำนวน 40 คน สำนักงานประกันสังคมกรุงเทพฯ เขตพื้นที่ 7 จำนวน 60 คน ศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพคนงานประจำภาคตะวันออก จังหวัดระยอง จำนวน 50 คนและศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพคนงานจังหวัดปทุมธานี จำนวน 20 คน

● การวิเคราะห์ข้อมูล

การประเมินผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของลูกจ้างที่พิการจนสูญเสียนิ้วมือ มือ หรือแขนต่อค่าทดแทนจากการสูญเสียจากการประกอบอาชีพ ประจำปี 2559 มีขั้นตอนดังนี้

1. คำานวนหาค่าสถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) ของผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของลูกจ้างที่พิการที่สูญเสียนิ้วมือ มือ หรือแขนต่อค่าทดแทนจากการสูญเสียจากการประกอบอาชีพโดยสถิติพรรณนา ได้แก่ ร้อยละ (Present) ค่าเฉลี่ย (Mean) และ

ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. เพื่อสร้างตัวแบบถดถอยพหุคูณ (Multiple Linear Regression Model) ของการได้รับการจ่ายค่าทดแทนตามประเภทการสูญเสียอวัยวะของลูกจ้าง รายได้ของอัตราค่าจ้างลูกจ้างก่อนที่จะประสบอุบัติเหตุ รายได้ของอัตราค่าจ้างลูกจ้างหลังจากที่ได้รับการฟื้นฟู รายได้ของความแตกต่างระหว่างอัตราค่าจ้างของคนปกติ และคนสูญเสียสมรรถภาพของร่างกายจากการประกอบอาชีพ

ผลการวิจัย

1. ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลของลูกจ้างพิการที่สูญเสียนิ้วมือ มือ หรือแขนจากการประกอบอาชีพ ซึ่งประกอบด้วยเพศ อายุ ประสบการณ์ในการทำงาน สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อวัยวะที่สูญเสียสมรรถภาพและสาเหตุที่ต้องสูญเสียอวัยวะ พบว่าลูกจ้างส่วนใหญ่เป็นเพศชายร้อยละ 66 และเพศหญิงร้อยละ 34 ลูกจ้างส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 35-39 ปี ร้อยละ 21.3 รองลงมาคืออายุระหว่าง 45-49 ปี ร้อยละ 14.3 อายุสูงสุด 65 ปี อายุต่ำสุด 17 ปี อายุเฉลี่ย 36 ปี ลูกจ้างส่วนใหญ่มีอายุงานตั้งแต่ 1-5 ปี ร้อยละ 44 รองลงมาอายุงานมากกว่า 10 ปี ร้อยละ 28 ลูกจ้างส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสร้อยละ 52.7 รองลงมา โสด ร้อยละ 36.7 ลูกจ้างส่วนใหญ่มีระดับการศึกษา ระดับมัธยมศึกษาร้อยละ 44.7 รองลงมา ระดับประถมศึกษา ร้อยละ 42 ส่วนใหญ่สถานประกอบการที่ลูกจ้างทำงานคือ จังหวัดสมุทรปราการ ร้อยละ 44.7 รองลงมาคือ กรุงเทพมหานคร ร้อยละ 31 ส่วนใหญ่อวัยวะที่ลูกจ้างสูญเสียคือ นิ้วมือ ร้อยละ 76.3 รองลงมาคือ มือ ร้อยละ 12.7 ส่วนสาเหตุที่ทำให้ลูกจ้างต้องสูญเสียอวัยวะมากที่สุด คือ เครื่องบ่มทับนิ้วมือ/มือ ร้อยละ 36.7 รองลงมาคือ การประสบอุบัติเหตุจากการทำงาน ร้อยละ 23.

2. ลักษณะชีวิตความเป็นอยู่ สถานะสุขภาพทางกาย จิตใจและสังคมของลูกจ้างที่พิการจากการประกอบอาชีพภายหลังได้รับการจ่ายค่าทดแทน

ลักษณะชีวิตความเป็นอยู่ของลูกจ้างที่สูญเสียนิ้วมือ มือหรือแขนจากการประกอบอาชีพภายหลังได้รับการจ่ายค่าทดแทนพบว่าลูกจ้างที่สูญเสียนิ้วมือ มือหรือแขนจากการประกอบอาชีพส่วนใหญ่

ทำงานที่เดิม ร้อยละ 63.8 รองลงมายังไม่ได้ทำงานกำลังอยู่ระหว่างการฟื้นฟู ร้อยละ 30 โดยกลุ่มตัวอย่างมีลักษณะงานใหม่ที่ทำแตกต่างจากลักษณะงานเดิมร้อยละ 6.3 และส่วนใหญ่ปรับตัวเข้ากับเพื่อนร่วมงานหลังประสบอันตรายได้ ร้อยละ 98 แต่ก็ยังมีปรับตัวเข้ากับเพื่อนร่วมงานหลังประสบอันตรายไม่ได้ ร้อยละ 2.0

สถานะทางสุขภาพกายของลูกจ้างที่สูญเสียนิ้วมือ มือ หรือแขนจากการประกอบอาชีพ กลุ่มตัวอย่างลูกจ้างที่สูญเสียนิ้วมือ มือ หรือแขนจากการประกอบอาชีพ ส่วนใหญ่ไม่มีโรคประจำตัว ร้อยละ 87.33 กลุ่มตัวอย่างที่มีโรคประจำตัว/โรคเรื้อรัง ร้อยละ 12.67 ส่วนใหญ่เป็นโรคหัวใจและความดันโลหิตสูงร้อยละ 28.9 เป็นโรคความดันโลหิตสูงและเบาหวาน ร้อยละ 23.7 และเป็นโรคกระเพาะอาหาร ร้อยละ 18.4

สถานะทางสุขภาพจิตใจของลูกจ้างที่สูญเสียนิ้วมือ มือหรือแขนจากการประกอบอาชีพ กลุ่มตัวอย่างลูกจ้างที่สูญเสียนิ้วมือ มือหรือแขนจากการประกอบอาชีพ ส่วนใหญ่มีสุขภาพจิตที่ดีโดยมีสถานะทางสุขภาพจิตเชิงบวกที่เป็นปกติในด้านต่างๆ ดังนี้ การตั้งใจทำงานร้อยละ 61.7 รู้สึกว่าทำได้ตัวเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น ร้อยละ 78.7 ตนและบุคคลในครอบครัวตัดสินใจเรื่องต่างๆ ในชีวิตประจำวันได้ ร้อยละ 79.3 มีความสุขกับกิจกรรมในชีวิตประจำวัน ร้อยละ 71.7 จัดการกับปัญหาต่างๆ ของตัวเองได้ ร้อยละ 73.7 และโดยภาพรวมมีความสุขดี ร้อยละ 59.7 สำหรับสถานะสุขภาพจิตเชิงลบส่วนใหญ่ยังเป็นปกติในด้านต่างๆ ดังนี้ รู้สึกเครียดอยู่ตลอดเวลา ร้อยละ 54 รู้สึกท้อแท้ต่อความยากลำบากต่างๆ ร้อยละ 55.3 กังวลใจจนนอนไม่หลับ ร้อยละ 51.7 รู้สึกมีความทุกข์ ร้อยละ 55 ขาดความมั่นใจในตนเอง ร้อยละ 54 และไม่เคยคิดว่าตัวเองเป็นคนไร้ค่า ร้อยละ 48

3. ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ ในการอธิบายผลต่อการได้รับการจ่ายค่าทดแทนตามประเภทการสูญเสียอวัยวะ

การสร้างแบบถดถอยพหุ (Multiple Linear Regression Model) ของการได้รับการจ่ายค่าทดแทนตามประเภทการสูญเสียอวัยวะของลูกจ้าง ฟังก์ชันที่ใช้ในการศึกษาของการวิจัยนี้สามารถเขียนได้ดังนี้

การได้รับการจ่ายค่าทดแทนตามประเภทการสูญเสียอวัยวะ = ฟังก์ชัน (เพศ, อายุ, สถานภาพการ

สมรส, ประสบการณ์การทำงาน, ระดับการศึกษา, อวัยวะที่ได้รับการสูญเสียและ อาชีพในการทำงาน) ซึ่งจะได้ตัวแบบถดถอยพหุคูณ (Regression Model) โดยวิธี Stepwise ดังตารางที่ 1

จากตารางที่ 1 ตัวแบบการได้รับการจ่ายค่าทดแทนตามประเภทการสูญเสียอวัยวะของลูกจ้างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงสรุปผลได้ว่าการได้รับค่าทดแทนการการจ่ายค่าทดแทนตามประเภทการสูญเสียอวัยวะของลูกจ้างมีความสัมพันธ์ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งจะได้สมการถดถอยพหุคูณของการได้รับการจ่ายค่าทดแทนตามประเภทการสูญเสียอวัยวะของลูกจ้าง ดังสมการที่ 1 คือ

การได้รับการจ่ายค่าทดแทนตามประเภทการสูญเสียอวัยวะ = $190704.100 + 39379.054$ อวัยวะที่ได้รับการสูญเสียของลูกจ้าง— 4337.689 อายุ (1)

นั่นคือ การได้รับการจ่ายค่าทดแทนตามประเภทการสูญเสียอวัยวะของลูกจ้างมีความสัมพันธ์กับอวัยวะที่ได้รับการสูญเสียของลูกจ้าง และอายุ โดยมีค่าอำนาจในการทำนายผลของตัวแบบเท่ากับ 58.4%

4. ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของความสัมพัทธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ ในการอธิบายผลต่อรายได้ของอัตราค่าจ้างของลูกจ้างก่อนที่จะประสบอุบัติเหตุ

การสร้างแบบถดถอยพหุ (Multiple Linear Regression Model) ของรายได้ของอัตราค่าจ้างของลูกจ้างก่อนที่จะประสบอุบัติเหตุฟังก์ชันที่ใช้ในการศึกษาของการวิจัยนี้สามารถเขียนได้ดังนี้

รายได้ของอัตราค่าจ้างของลูกจ้างก่อนที่จะประสบอุบัติเหตุ = ฟังก์ชัน (เพศ, สถานภาพการสมรส, ประสบการณ์การทำงาน, ระดับการศึกษา, อายุ, อวัยวะที่ได้รับการสูญเสียและอาชีพก่อนประสบอุบัติเหตุ) ซึ่งจะได้ตัวแบบถดถอยพหุคูณ (Regression Model) โดยวิธี Stepwise ดังตารางที่ 2

จากตารางที่ 2 ตัวแบบรายได้ของอัตราค่าจ้างของลูกจ้างก่อนประสบอุบัติเหตุ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงสรุปผลได้ว่ารายได้ของอัตราค่าจ้างของลูกจ้างก่อนที่จะประสบอุบัติเหตุมีความสัมพันธ์ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งจะได้สมการถดถอยพหุคูณของรายได้ของอัตราค่าจ้างของลูกจ้างก่อนที่จะประสบอุบัติเหตุดังสมการที่ 2 คือ รายได้ของอัตราค่าจ้างของลูกจ้างก่อนที่จะ

ประสพอุบัติเหตุ = $4396.651 + 98.509$ ประสพการณ์
การทำงาน - 1360.064 เพศ + 1388.477 ระดับการศึกษา +
 97.647 อายุ (2)

นั่นคือ รายได้ของอัตราค่าจ้างของลูกจ้าง
ก่อนที่จะประสพอุบัติเหตุมีความสัมพันธ์กับเพศระดับ
การศึกษา อายุและประสพการณ์การทำงานก่อนประสพ
อุบัติเหตุโดยมีค่าอำนาจในการทำนายผลของตัวแบบ
เท่ากับ 54.4%

5. ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของความ สัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ ในการอธิบายผลต่อ รายได้ของอัตราค่าจ้างของลูกจ้างหลังจากที่รับการ ฟื้นฟูหรือได้รับค่าทดแทน

การสร้างตัวแบบถดถอยพหุ (Multiple
Linear Regression Model) ของรายได้ของอัตราค่าจ้าง
ของลูกจ้างหลังจากที่รับการฟื้นฟูหรือได้รับค่าทดแทน
ฟังก์ชันที่ใช้ในการศึกษาของการวิจัยนี้สามารถเขียนได้
ดังนี้ รายได้ของอัตราค่าจ้างของลูกจ้างหลังจากที่รับการ
ฟื้นฟู = ฟังก์ชัน (เพศ, สถานภาพการสมรส, ประสพการณ์
การทำงาน, ระดับการศึกษา, อายุ, อาชีพก่อนประสพ
อุบัติเหตุ) ซึ่งจะได้ตัวแบบถดถอยพหุคูณ (Regression
Model) โดยวิธี Stepwise ดังตารางที่ 3

จากตารางที่ 3 ตัวแบบรายได้ของอัตรา
ค่าจ้างของลูกจ้างหลังจากที่รับการฟื้นฟูหรือได้รับค่า
ทดแทนมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงสรุปผลได้ว่า
รายได้ของอัตราค่าจ้างของลูกจ้างหลังจากที่รับการฟื้นฟู
หรือได้รับค่าทดแทนมีความสัมพันธ์ที่ระดับนัยสำคัญ
0.05 ซึ่งจะได้สมการถดถอยพหุคูณรายได้ของอัตรา
ค่าจ้างของลูกจ้างหลังจากที่รับการฟื้นฟูหรือได้รับค่า
ทดแทน ดังสมการที่ 3 คือ

รายได้ของอัตราค่าจ้างของลูกจ้างหลังจากที่รับการฟื้นฟู
หรือได้รับค่าทดแทน = $3039.34 - 1740.26$ เพศ +
 2318.69 ระดับการศึกษา + 72.64 อายุ + 85.892
ประสพการณ์การทำงาน + 50.56 อาชีพก่อนประสพ
อุบัติเหตุ (3)

นั่นคือ รายได้ของอัตราค่าจ้างของลูกจ้าง
หลังจากที่รับการฟื้นฟูหรือได้รับค่าทดแทนมีความ
สัมพันธ์กับเพศ ระดับการศึกษา อายุ ประสพการณ์การ
ทำงานและอาชีพก่อนประสพอุบัติเหตุโดยมีค่าอำนาจใน
การทำนายผลของตัวแบบเท่ากับ 49.6%

6. ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของความ สัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ ในการอธิบายผลต่อ รายได้ของอัตราค่าจ้างของความแตกต่างระหว่าง อัตราค่าจ้างของคนปกติและคนสูญเสียสมรรถภาพ ของร่างกาย

การสร้างตัวแบบถดถอยพหุ (Multiple
Linear Regression Model) รายได้ของอัตราค่าจ้างของ
ความแตกต่างระหว่างอัตราค่าจ้างของคนปกติและคน
สูญเสียสมรรถภาพของร่างกายฟังก์ชันที่ใช้ในการศึกษา
ของการวิจัยนี้สามารถเขียนได้ดังนี้ รายได้ของความ
แตกต่างระหว่างอัตราค่าจ้างของคนปกติและคนสูญเสีย
สมรรถภาพของร่างกาย = ฟังก์ชัน (เพศ, สถานภาพการ
สมรส, ประสพการณ์การทำงาน, ระดับการศึกษา, อายุ,
อวัยวะที่ได้รับการสูญเสีย, อาชีพก่อนประสพอุบัติเหตุ)
ซึ่งจะได้ตัวแบบถดถอยพหุคูณ (Regression Model)
โดยวิธี Stepwise ดังตารางที่ 4

จากตารางที่ 4 ตัวแบบรายได้ของความ
แตกต่างระหว่างอัตราค่าจ้างของลูกจ้างปกติและลูกจ้าง
สูญเสียสมรรถภาพของร่างกายมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ 0.05 จึงสรุปผลได้ว่ารายได้ของความแตกต่าง
ระหว่างอัตราค่าจ้างของลูกจ้างปกติและลูกจ้างสูญเสีย
สมรรถภาพของร่างกายมีความสัมพันธ์ที่ระดับนัยสำคัญ
0.05 ซึ่งจะได้สมการถดถอยพหุคูณของรายได้ของความ
แตกต่างระหว่างอัตราค่าจ้างของลูกจ้างปกติและลูกจ้าง
สูญเสียสมรรถภาพของร่างกายดังสมการที่ 4 คือ
รายได้ของความแตกต่างระหว่างอัตราค่าจ้างของลูกจ้าง
ปกติและลูกจ้างสูญเสียสมรรถภาพของร่างกาย =
 $-3131.95 + 1028.24$ ระดับการศึกษา + 48.23 อาชีพก่อน
ประสพอุบัติเหตุ (4)

นั่นคือ รายได้ของความแตกต่างระหว่าง
อัตราค่าจ้างของลูกจ้างปกติและลูกจ้างสูญเสียสมรรถภาพ
ของร่างกายมีความสัมพันธ์กับระดับการศึกษาและอาชีพ
ก่อนประสพอุบัติเหตุเดิม โดยมีค่าอำนาจในการทำนาย
ผลของตัวแบบเท่ากับ 54.3 %

7. ตัวแบบ Multiple Linear Regression Model ของตัวแปรตามที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปร อิสระ

จากตารางที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า 1) ตัวแบบ
การได้รับการจ่ายค่าทดแทนตามประเภทการสูญเสีย
อวัยวะของลูกจ้างมีความสัมพันธ์กับอวัยวะที่ได้รับการ

สูญเสียของลูกจ้างและอายุ 2) ตัวแบบรายได้ของอัตราค่าจ้างของลูกจ้างก่อนประสบอุบัติเหตุมีความสัมพันธ์กับเพศระดับการศึกษาประสบการณ์การทำงาน และอายุ 3) ตัวแบบรายได้ของอัตราค่าจ้างของลูกจ้างหลังจากที่รับการฟื้นฟูมีความสัมพันธ์กับเพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน และอาชีพก่อนประสบอุบัติเหตุ 4) ตัวแบบรายได้ของความแตกต่างระหว่างอัตราค่าจ้างของลูกจ้างปกติและลูกจ้างที่สูญเสียสมรรถภาพของร่างกายมีความสัมพันธ์กับระดับการศึกษาและอาชีพก่อนประสบอุบัติเหตุผลการศึกษาดังกล่าวสะท้อนว่าการได้รับการจ่ายค่าทดแทนตามกฎหมายที่มีวัตถุประสงค์เพื่อทดแทนการขาดรายได้ในอนาคตที่เกิดจากการพิการ จึงไม่เหมาะสมกับความสูญเสียของลูกจ้างที่พิการนี้มือ หรือแขนของลูกจ้าง

บทสรุปและอภิปรายผล

ลูกจ้างส่วนใหญ่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ดี โดยที่ไม่ต้องมีผู้ดูแลเพราะส่วนใหญ่สูญเสียนิ้วมือ อาศัยอยู่กับครอบครัวยังคงทำงานที่เดิมต่อไปแต่ลักษณะการทำงานแตกต่างไปจากเดิม นอกจากนี้ยังมีกำลังใจที่ดี สามารถปรับตัวเข้ากับเพื่อนร่วมงานได้ ลูกจ้างส่วนใหญ่เป็นคนต่างจังหวัดจึงพักอาศัยในบ้านเช่า/ห้องเช่ากับสามี/ภรรยา มีคนที่ต้องเลี้ยงดู/ดูแลรับผิดชอบซึ่งมักเป็นบิดา/มารดา สามารถปรับตัวเข้ากับครอบครัวได้ ปัญหา/อุปสรรคของลูกจ้างในการดำรงชีวิตในปัจจุบันนั้น ส่วนใหญ่ทำงานไม่สะดวก/ทำได้ไม่เต็มที่ ลูกจ้างส่วนใหญ่มีสถานะสุขภาพทางกาย จิต และสังคมค่อนข้างปกติ ดูแลช่วยเหลือตัวเองได้ยกเว้นแต่ในช่วงเวลาหลังจากประสบอันตรายในตอนแรกที่ต้องมีผู้ดูแลเพราะยังไม่คุ้นเคยต่อการช่วยเหลือตัวเอง ซึ่งยังต้องอาศัยเวลาในการปรับตัวแต่ลูกจ้างมีความเห็นว่าตนเองมีสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมแย่ลงกว่าเดิมเพราะมีข้อจำกัดในการทำงานที่ใช้มือหรือมือไม่ถนัดเหมือนเดิมทำให้สูญเสียโอกาสในการทำงานที่จะหารายได้ให้มากขึ้นหรือได้รับความก้าวหน้าในการทำงาน ซึ่งนับว่าเป็นความสูญเสียทางเศรษฐกิจและยังมีความรู้สึกที่ว่าตนเองมีปมด้อยและอายเพื่อนซึ่งนับว่าเป็นความสูญเสียทางสังคมที่ประเมินค่าไม่ได้ ลูกจ้างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการประสบอันตรายที่มีผลกระทบด้านเศรษฐกิจ คือ รายได้ลดลง/ขาดรายได้ และทำงานไม่ได้ตามปกติต้องเปลี่ยน

หน้าที่การงาน ด้านครอบครัวคือ ขาดรายได้มาเลี้ยงดูครอบครัว และครอบครัวแตกแยกไม่มีความสุข ด้านสังคมคือมีผลกระทบทางด้านจิตใจ และถูกสังคมดูถูกอายเพื่อน เพราะมีอวัยวะไม่ครบสอดคล้องกับความคิดเห็นของครอบครัวหรือผู้ดูแล

ผลการวิจัยการหาตัวแบบและตัวแปรที่มีผลต่อการได้รับการจ่ายค่าทดแทนตามประเภทการสูญเสียอวัยวะของลูกจ้างพบว่า 1) ตัวแบบการได้รับการจ่ายค่าทดแทนตามประเภทการสูญเสียอวัยวะของลูกจ้างมีความสัมพันธ์กับอวัยวะที่ได้รับการสูญเสียของลูกจ้างและอายุ 2) ตัวแบบรายได้ของอัตราค่าจ้างของลูกจ้างก่อนประสบอุบัติเหตุมีความสัมพันธ์กับเพศระดับการศึกษาประสบการณ์การทำงาน และอายุ 3) ตัวแบบรายได้ของอัตราค่าจ้างของลูกจ้างหลังจากที่รับการฟื้นฟูมีความสัมพันธ์กับเพศ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน อายุและอาชีพก่อนประสบอุบัติเหตุ 4) ตัวแบบรายได้ของความแตกต่างระหว่างอัตราค่าจ้างของลูกจ้างปกติและลูกจ้างที่สูญเสียสมรรถภาพของร่างกายมีความสัมพันธ์กับระดับการศึกษาและอาชีพก่อนประสบอุบัติเหตุผลการศึกษาดังกล่าวสะท้อนว่าการได้รับการจ่ายค่าทดแทนตามกฎหมายที่มีวัตถุประสงค์เพื่อทดแทนการขาดรายได้ในอนาคตที่เกิดจากการพิการ จึงไม่เหมาะสมกับความสูญเสียของลูกจ้างที่พิการนี้มือ มือหรือแขนทั้งนี้การได้รับการจ่ายค่าทดแทนตามประเภทการสูญเสียอวัยวะของลูกจ้างโดยลักษณะอัตราที่เหมาะสมควรคำนึงถึงรายได้ของอัตราค่าจ้างก่อนประสบอุบัติเหตุ รายได้ของอัตราค่าจ้างหลังจากได้รับการฟื้นฟู และรายได้ของความแตกต่างระหว่างอัตราค่าจ้างของลูกจ้างปกติกับลูกจ้างที่สูญเสียสมรรถภาพของร่างกาย ซึ่งส่วนใหญ่พิจารณาจากเพศอายุระดับการศึกษา อาชีพ และประสบการณ์การทำงานที่แตกต่างกันในแต่ละบุคคล ซึ่งสามารถปรับเพิ่มขึ้นได้สองลักษณะคือ ปรับอัตราร้อยละของการจ่ายค่าทดแทนจากค่าจ้างเดือนสุดท้ายให้สูงขึ้น และปรับระยะเวลาการจ่ายค่าทดแทนให้ยาวนานขึ้น แต่ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงปัจจัยแวดล้อมอื่นด้วยเช่น ความอยู่รอดของกองทุนเงินทดแทน ความสะดวกต่อการบริหารจัดการ เป็นต้น

ข้อเสนอแนะจากการวิจัยนี้มีความเห็นว่ารัฐบาลควรกำหนดนโยบายและการดำเนินการช่วยเหลือหลังจากที่ลูกจ้างประสบอันตรายจนสูญเสียนิ้วมือ มือ

หรือแขนจากการประกอบอาชีพ ได้แก่ 1) ทบพทวนความช่วยเหลือหลังจากลูกจ้างประสบอันตรายจากการได้รับการจ่ายค่าทดแทน เนื่องจากลูกจ้างสูญเสียโอกาสสูญเสียรายได้โดยพิจารณาจากรายได้ของความแตกต่างระหว่างอัตราค่าจ้างของลูกจ้างปกติกับลูกจ้างที่สูญเสียสมรรถภาพของร่างกาย 2) ควรหาแนวทางติดตามเพื่อให้ความช่วยเหลืออย่างต่อเนื่องสำหรับลูกจ้างที่ไม่สามารถทำงานอีกต่อไปได้ ทั้งในการจัดอบรมอาชีพและ

หางานใหม่ 3) กำหนดมาตรการติดตามดูแลสถานประกอบการที่มีลูกจ้างประสบอันตรายให้มีการปรับปรุงระบบความปลอดภัยในการทำงาน 4) ออกกฎหมายควบคุมดูแลสถานประกอบการให้มั่นนโยบายในการรับลูกจ้างให้ทำงานในสถานประกอบการของตนเองเพื่อให้มีรายได้ต่อไป และรายได้ไม่ควรต่ำกว่าเดิมแม้จะทำงานในลักษณะงานใหม่ หรือทำงานในสถานประกอบการอื่น ให้แก่ลูกจ้างทำต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- เกรียง กิจบำรุงรัตน์. (2560). การประเมินผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของลูกจ้างที่สูญเสียนิ้วมือ มือและแขนต่อค่าทดแทนจากการสูญเสียจากการประกอบอาชีพ. *Veridian E-Journal Science and Technology Silpakorn University*, 4(6), 11-31.
- ปิยนุช รัตกุล. (2548). รายงานการวิจัยการประเมินผลกระทบความสูญเสียจากการทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม: ศึกษากรณีอันตรายที่เกิดเกี่ยวกับตา. กรุงเทพฯ: สถาบันไทยวิจัยและการศึกษา.
- มงคล เทียนประเทืองชัย. (2539). การจัดสวัสดิการแรงงานของไทยกรณีศึกษากองทุนเงินทดแทนและกองทุนประกันสังคม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- เลิศฤทธิ์ อารยะสัจพงษ์. (2550). การประเมินความสูญเสียจากการพิการตามนโยบายของกฎหมายค่าทดแทน กรณีพิการจากการทำงาน. วิทยานิพนธ์ปริญญาตรีศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศรีศักดิ์ สุนทรไชย, & รัฐวิบูลย์ จิวสวัสดิ์. (2550). ผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของลูกจ้างที่สูญเสียมือจากการประกอบอาชีพ. *วารสารสุโขทัยธรรมมาธิราช*, 20(1), 98-112.
- สำนักงานกองทุนเงินทดแทน กองวิจัยและพัฒนา สำนักงานประกันสังคม กระทรวงแรงงาน. (2559). รายงานสถานการณ์สถิติการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน ปี 2555-2559. กรุงเทพฯ: สำนักงานประกันสังคม กระทรวงแรงงาน.
- สุดาศิริ มัทวพันธ์. (2519). เงินทดแทนในกฎหมายแรงงาน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุพิชา ชลวานิช. (2546). แผนการประกอบอาชีพของคนพิการ ภายหลังสำเร็จการฝึกอาชีพจากศูนย์ฟื้นฟูอาชีพการคนพิการ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารและนโยบายสวัสดิการสังคม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุรพล ปธานวนิช, ศักดิ์ศรี บริบาลบรรพตเขตต์, & กาวนา พัฒนศรี. (2541). รายงานการวิจัยเรื่องชีวิตการทำงานของลูกจ้างพิการในประเทศไทย. กรุงเทพฯ: สาขาพัฒนาแรงงานและสวัสดิการ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อรพินทร์ พิทักษ์มหาเกตุ. (2537). ปัญหาการเข้าสู่แรงงานของคนพิการที่เคยได้รับการฟื้นฟูอาชีพจากศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อนันตญา เนียมคัล้าย. (2552). ปัญหาการบังคับใช้กฎหมายเจตทดแทน: ศึกษากรณีการจ่ายเงินทดแทนให้แก่ลูกจ้างที่ประสบอันตรายเนื่องจากการทำงาน. สารนิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตชลบุรี.
- Buddapane, P. (2009). *Assessment of hospital cleaning workers on health risks: A case study of community hospitals, Khon Kaen Province*. Master of Public Health Thesis in Environmental Health, Graduate School, Khon Kaen University.
- Kuasiri, N., Thongchai, K., & Somboon, T. (2008). Occupational health and safety management and risk behavior with respect to occupational injury among construction workers in Ubon Ratchathani municipality. *Journal of Science and Technology*, 184-194.

ตารางที่ 1 ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ ในการอธิบายผลต่อการได้รับการจ่ายค่าทดแทนตามประเภทการสูญเสียอวัยวะ

ตัวแปรอิสระ	B_i	Std. Error	Beta	t – Statistic	p-value
ค่าคงที่	190704.100	90783.198		2.101	0.043
อวัยวะที่ได้รับการสูญเสีย	39379.054	12049.570	0.459	3.268	0.002
อายุ	-4337.689	1998.186	-0.305	-2.171	0.032

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05; $R^2 = 0.584$ **ตารางที่ 2** ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ ในการอธิบายผลต่อรายได้ของอัตราค่าจ้างของลูกจ้างก่อนที่จะประสบอุบัติเหตุ

ตัวแปรอิสระ	B_i	Std. Error	Beta	t – Statistic	p-value
ค่าคงที่	4396.651	1614.565		2.723	0.007
ประสบการณ์การทำงาน	98.509	25.393	0.232	3.879	0.000
เพศ	-1360.064	491.250	-0.169	-3.154	0.002
ระดับการศึกษา	1388.477	324.779	0.259	4.275	0.000
อายุ	97.647	23.616	0.273	4.135	0.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05; $R^2 = 0.544$ **ตารางที่ 3** ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ ในการอธิบายผลต่อรายได้ของอัตราค่าจ้างของลูกจ้างหลังจากที่รับการฟื้นฟูหรือได้รับค่าทดแทน

ตัวแปรอิสระ	B_i	Std. Error	Beta	t – Statistic	p-value
ค่าคงที่	3039.34	1684.786		1.804	0.072
ระดับการศึกษา	2318.69	345.139	0.403	6.718	0.000
อายุ	72.64	25.849	0.194	2.810	0.005
เพศ	-1740.26	449.068	-0.208	-3.875	0.000
ประสบการณ์การทำงาน	85.89	28.313	0.187	3.034	0.003
อาชีพก่อนประสบอุบัติเหตุ	50.56	25.091	0.111	2.015	0.0045

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05; $R^2 = 0.496$ **ตารางที่ 4** ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ ในการอธิบายผลต่อรายได้ของอัตราค่าจ้างของความแตกต่างระหว่างอัตราค่าจ้างของคนปกติและคนสูญเสียสมรรถภาพของร่างกาย

	B_i	Std. Error	Beta	t – Statistic	p-value
ค่าคงที่	-313.95	90783.198		-5.657	0.000
ระดับการศึกษา	1028.24	12049.570	0.314	5.501	0.000
อาชีพก่อนประสบอุบัติเหตุ	48.23	1998.186	0.186	3.254	0.001

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05; $R^2 = 0.543$ **ตารางที่ 5** ตัวแบบ Multiple Linear Regression Model ของตัวแปรตามที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรอิสระ

ตัวแบบ	ตัวแปรตาม	ตัวแปรอิสระ
1	การได้รับการจ่ายค่าทดแทน	อวัยวะที่ได้รับการสูญเสียของลูกจ้างและอายุ
2	รายได้ของอัตราค่าจ้างก่อนประสบอุบัติเหตุ	เพศ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การทำงานและอายุ
3	รายได้ของอัตราค่าจ้างหลังจากได้รับการฟื้นฟู	เพศ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การทำงานอายุและอาชีพก่อนประสบอุบัติเหตุ
4	รายได้ของความแตกต่างระหว่างอัตราค่าจ้างของลูกจ้างปกติกับลูกจ้างที่สูญเสียสมรรถภาพของร่างกาย	ระดับการศึกษา และอาชีพก่อนประสบอุบัติเหตุ